

Henrik Suso.

Spominski dan 25. januar.

Rojen je bil Henrik Suso leta 1295 v bližini mesta Konstancie ali Kostnice. Tam je preživel tudi večino svojega življenja. Starši njegovi so bili plemenitaši, oče cel posvetnjak, mati zelo dobra in pobožna.

Ko je imel 13 let, je vstopil kot novinec v dominikanski samostan v Konstanci. Prvih pet let je preživel v samostanu slično vsem drugim redovnikom, v lepem, urejenem življenju. V svojem 18 letu pa je začutil v sebi hrepenenje po kolikor mogoče popolnem življenju, da bi izpolnil kolikor mogoče natanko zapoved Kristusovo: »Bodite popolni, kakor je popoln vaš Oče nebeski!« In duša cvetočega mladeniča je začela prisluškovati temu vabljenju. A ni slišala samo tega vabljenja, oglašati so se začeli tudi drugi glasovi. Ti so govorili Henriku: »Dobro premisli! Saj je prav, da se pobojšaš, a tako pretirano strog ne smeš biti sam seboj. Začni lepo zmerno, da boš mogel dokončati! Jej, pij, veseli se in varuj se greha! Bo di dober v svoji notranjosti, a ne tako strog, da bi se te ljudje bali. Saj si lahko vesel z drugimi ljudmi, a v srcu dober. Drugi ljudje tudi hočejo priti v nebesa, a vendar ne živijo tako strogo.«

Njegovi tovariši v samostanu tudi niso mogli razumeti resnosti, ki se je pojavila naenkrat na Henriku. Eden mu je govoril: »Kak posebež si postal!« Drugi mu je pravil: »Tako srednje življenje je najboljšo.« Tretji je govoril: »Pazi! To ne bo imelo dobrega konca!«

A razsvetljen od večne Modrosti je odgovarjal Henrik samemu sebi in svojim tovarišem: »Kdor hoče ujeti gladko jeguljo za rep in kdor hoče začeti sveto življenje z mlačnostjo, je obakrat goljufan; ko misli, da ju ima, sta se mu izmuznila.

In začel se je boriti na vso moč, da bi prispel tja, kamor ga je klicala milost božja. Trudil se je, da bi izpolnjeval in doživljal največjo zapoved Kristusovo: Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vse ga svojega srca in iz vse svoje duše in iz vseh svojih moči in iz vse svoje misli! — Človeka mora ganiti, ko čita v Henrikovih spisih, kako je hrepenelo njegovo srce, da bi se smelo približati Bogu, da bi ga smelo ljubiti, da bi smelo se ga oklepiti. Ravno tako pa si je prizadeval z vso resnostjo, da bi resnično ljubil tudi svoje soljudi. O njegovem ljubezni polnem občevarju z ljudmi pričajo načela, po katerih se je ravnal, ko so ga poklicali k samostanskim vratom, če je kdo hotel govoriti z njim. Gledal je, da je vsakega prijazno sprejel, da ga je kmalu odpustil, da ga je odpustil potolaženega in da se pri tem sam ni omadeževal.

Da bi dosegel popolnost, je hodil junaško po poti, ki jo je pokazal Kristus z besedami: »Kdor hoče biti moj učenec, naj zataji samega sebe.« Nekaj časa je najbolj gledal na zunanje zataje-

vanje samega sebe. Živel je silno strogo; postil se je, malo je spal, opravljal je težko delo, nalagal si je še druga pokorila. Med drugim si je odrekel za dalje časa vsako pijačo. Trpel je grozno žejo, kar koprnel je vsaj po kapljici vode, a vendar se je junaško ustavljal, da je ostal zvest svojemu sklepu. Tu pa je slišal v svoji duši glas: »Bodi pogumen, Bog te hoče potolažiti in razveseliti.« Ponoči nato je videl v sanjah preblazeno Devico z božjim Detetom, ki je nosilo v svojih ročicah svetel vrč poln sveže vode. In Mati božja je vzela vrček in ga dala Henriku, da je pil in si ugasil svojo žejo.

A Bogu ni bilo zadosti, da se je vzgajal Henrik sam tako junaško k popolnosti, hotel ga je vzeti še v svojo šolo. Po notranjem navdihu mu je sam naznanil, kako ga hoče vzgajati. Govoril mu je v duši: »Dosedaj si se sam tepel s svojimi rokami, kakor si hotel in si nehal, kadar si hotel in si lahko imel usmiljenje s seboj. Sedaj te pa hočem vzeti v uk sam in te izročiti drugim rokam, ki te bodo neusmiljeno obdelovale. In hujši ti bo, kakor če bi nosil križ na razmesarjenem hrbtu. Henrik se je silno prestrašil. Najprej se je njegova duša uprla. Nato pa se je z razprostrtimi rokami vrgel na zemljo in prosil, naj se ga Bog usmili in mu prizanese s to preizkušnjo. Če pa drugače ni mogoče, naj se zgodi nad njim volja božja.

Kar mu je bilo napovedano, se je začelo izpolnjevati. Moral je prenesti celo morje bridkosti. Začeli so mu nasprotovati njegovi lastni sobratje, ki so ga sumili radi njegovih spisov, ga zaničevali, ga sovražili in tožili pri predstojnikih, tako da je bil odstavljn dvakrat od svoje službe. Zgubil je pred ljudmi svojo čast in dobro ime in sičar na način, ki je moral njegovo nežno srce neizmerno boleti, ko so njega čistega obdolžili najpodlejših pregreh. Ko je divjala kuga, so njegovi nasprotniki raznesli, da zastuplja studence in tako povzroča kugo, velikokrat je bilo sovraštvo ljudi proti njemu tako veliko, da je bilo njegovo življenje v nevarnosti. Poleg tega so ga dolga leta mučile razne hude bolezni. A on se je v tem trpljenju očiščeval kakor zlato v ognju. Vedno mirnejši je postajal, vedno bolj je bil vdan v voljo božjo, vedno bolj se je obračal od stvari k Bogu, neizmerno srečo je čutilo njegovo srce. Izpolnilo se je, kar mu je napovedal Bog ob začetku njegovega križevega pota, ko mu je govoril: »Bodi pogumen! Jaz bom pri tebi in ti bom pomagal.« Umrl je 25. januarja leta 1366 v mestu Ulm na Nemškem.

Na dve stvari iz življenja Henrika Suso bi opozoril. Na sanje, v katerih pije Henrik iz svetlega Kristusovega vrčka in si ugasi svojo žejo. Kolikokrat so žeje tudi naše duše. Žejajo po veselju, po sreči. Žalibog, gre človek tolikokrat pa si hoče žejo ugasiti in pije iz umazanih mlakuž, ki zastupijo človeka, gre človek in pije iz čaše, na katere dnu je bridek pelin, ki velikokrat ostane celo življenje. Ne, kadar so žeje naše duše, pojdimo in pijmo iz svetlega vrčka Kristusovega, ki govori v evangeliju: »Ako je kdo žejen, naj pride k meni in pije!«

In kadar se zgrne trpljenje na tebe, se spomni božjega razodetja Henriku: »Dosedaj si se tepel s svojo roko, odse-daj te hočem izročiti drugi.« Najbrž je bila naša roka napram samemu sebi zelo slaba in ni napravila nobene sile, zato je prišla na nas božja roka. Če nas obiskuje, se vprašajmo: »Kaj hoče Bog od mene?« Poslušajmo odgovor, izvršimo ga in naša pot bo šla navzgor, k zveličanju!

*

Značilne besede o vojski in o miru. Na Silvestrov večer je imel v stolnici v Monakovem pridigo kardinal Faulhaber, duhovni vodja nemških katoličanov. Govoril je o vojski in miru in je na podlagi krščanskih načel izrekel te le misli: Vsaka vojska je nesreča, a ni še vsaka vojska krivična. So razlogi, ki morejo vojsko opravičiti. Pred vojsko se morajo uporabiti vsa mogoča sredstva, da se ta zadnji, najhujši korak prepreči. Vojska se mora voditi člo veško. Nikakor ni dovoljeno s strupenimi plini pokončevati žen in otrok. Ni prav, da se v vojski skoro vsi očetje odtrgajo od svojih družin. Bremena vojske se morajo pravično porazdeliti. Ni prav, da eni med vojsko bogatijo, drugi pa gladni umirajo na bojiščih, njihovi otroci doma pa nimajo niti skorjice kruha.

Posebna želja židovskega voditelja. Voditelj židovskega gibanja Kadim Cohn je izrazil željo, da bi papež prišel v Jeruzalem in imel tam svojo neodvisno prestolico.

Kako hoče francoska mladina proslaviti papežev jubilej. Francoska mladinska društva so se sporazumela, kako hočejo po vsej Franciji obhajati zlato mašo papeža Pija XI. Meseca aprila mislijo prirediti veliko romanje v Rim k sv. Očetu. Bilo naj bi to eno največjih francoskih narodnih romanj v Rim. Po vsej Franciji nameravajo prirediti zbirko, da bi bilo tudi siromašnejšim omogočeno potovati v večno mesto. Razen tega pa bodo celo leto po vseh društvih predavanja, ki naj seznanijo mladino z delovanjem Pija XI. in z modernimi nalogami Cerkve. Govoriti hočejo pred vsem o misijonskem delu papeževem, o njegovem prizadevanju za zedinjenje vzhodne Cerkve s katoliško in o katoliški akciji.

Katoliška vseučilišča med poganskim svetom. Velikokrat se Cerkvi očita, da je nasprotna znanosti. Pravi znanosti Cerkev nikdar ne nasprotuje, saj sta si znanost in vera sestrji. Dokaz zato je skrb katoliške Cerkve za izobrazbo in šolstvo, ki jo vidimo v vseh dobah cerkvene zgodovine. Tudi v naših časih skrbi Cerkev za to. Tako ima prav veliko šol po misijonskih pokrajinah. Med temi je 12 vseučilišč ali univerz, tako na primer v Indiji, na Kitajskem in na Japonskem.

JUŽNOŠTAJERSKA HRANILNICA V CELJU, nasproti pošte, Cankarjeva ulica št. 11, obvešča svoje vlagatelje, da ne odteguje istim rentnine. Obrestovanje vlog najugodnejše. Daje vsakovrstna posojila, zlasti hipoteke na kmečka posestva pod ugodnimi pogoji.